

РЕШЕНИЕ

№ 7500

гр. София, 01.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9347** по описа за **2023** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от М. Г. П., срещу Решение № 3682/31.07.2023г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 130-ти състав, постановено по нахд № 3562/2023г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Иска се от съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и да реши спора по същество като отмени наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба – началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“, дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ към Агенция „Пътна инфраструктура“.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С Наказателно постановление № 8023/30.01.2023г., издадено от началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“, дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ към Агенция „Пътна инфраструктура“, на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2500лв., на основание чл.53, ал.1, т.2 от Закона за пътищата, за нарушение на по чл.26, ал.2, т.1, б“а“ от същия закон, вр. с чл.8, ал.2, вр.ал.1 и чл.37, ал.1, т.1, предл.1 от наредба № 11/03.07.2021г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството.

Със обжалваното решение, СРС е изменил наказателното постановление като е намалил размера на наложената санкция до минимално предвидения. За да постанови решението си, първоинстанционния съд се е позовал на събраните в вода на съдебното следствие гласни и писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК. Въз основа на тях е изяснил фактическата обстановка по делото, която се споделя изцяло от касационната инстанция и е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, а наказаното лице безспорно е извършило вмененото му нарушение.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Софийският районен съд, по отношение на разглеждането на нарушението, е приел, че АУАН и НП отговарят на императивните изисквания на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, като съдържат всички изискуеми реквизити и е налице съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното възпроизвеждане в НП. Предходната съдебна инстанция е установила, че правилно от административния орган е ангажирана отговорността на касатора за извършване на посочените нарушения.

Настоящият касационен състав изцяло споделя изводите на въззивния съд относно липса на допуснати съществени нарушения в хода на АНП и безспорна установеност на извършеното нарушение. След като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото писмени и гласни доказателства, анализирайки същите, съдът правилно е приел, че в конкретния случай не са налице допуснати от АНО нарушения на процесуалните правила по ЗАНН, които да водят до опорочаване на производството по налагане на административното наказание. В тази връзка неоснователни се явяват доводите в противен смисъл, изложени в касационната жалба. Правилни са изводите на СРС за пълно и точно описание на нарушението. Не е съществено нарушение във формата на акта фактът, в АУАН и в НП не са посочени категория е ППС и чия собственост, каква е била допустимата маса на процесното ППС, доколкото тези индивидуализиращи процесното ППС белези не са относими към съставомерността на деянието. Неотнормимо към съставомерността на деянието е и твърдението, че не е посочено и на какво основание водачът е бил длъжен да провери, че параметрите на ППС с товар или без товар не надвишават максимално допустимите норми на Наредба №11. Както е приел в мотивите си и СРС като водач на ППС касаторът е следвало да е запознат с конкретните натоварвания на осите на управляваното от него МПС, както и да познава законовата и подзаконовата нормативна уредба, предвиждаща специфични задължения за извършвания от него превоз. Не е налице и разминаване в описанието на нарушението в АУАН и в НП, до каквото извод обосновано е стигнал и въззивния съд.

Неоснователни са твърденията на касатора, че не е доказано в хода на съдебното производство пред СРС мястото на извършване на нарушението. В АУАН и в НП подробно и ясно е описан маршрута на движение на МПС, както и мястото на което е

констатирано нарушението.

Касационният състав намира, че деянието правилно е квалифицирано като нарушение на чл.26, ал.2, т. 1, б. "а" от ЗП - нарушена е въведената от законодателя обща забрана без разрешение на администрацията, стопанисваща пътя, да се извършва движение на извънгабаритни и тежки ППС в обхвата на пътя. Безспорно са доказани съставомерните елементи на нарушението: а) процесното ППС има характеристики на извънгабаритно по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на Наредба № 11/03.07.2001 г. – то е "тежко", тъй като при извършеното измерване е установено, че сумата от натоварването на ос на тройната ос на полуремаркетото е 30. 600 тона, при максимално допустимо натоварване на тройната ос от 24 тона съгласно чл.7, ал. 1, т. 3, б. "в" от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ, а разстоянието между осите е 1. 36 м. като общото тегло на МПС от 47 450 кг; б) липсва съответно разрешение за движението му по републиканските пътища; в) проверката е извършена на път от републиканската мрежа.

В чл. 26, ал. 2 от ЗП е указано, че за дейности от специалното ползване на пътищата се забранява в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия движението на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства без разрешение. Понятието "Специално ползване на пътищата" по § 1, т. 8 от ДР на ЗП включва използването на пътищата за превозване на тежки и извънгабаритни товари.

При съвкупното тълкуване на горесцитираните норми от Наредба №11/03.07.2001 г. и от Закона за пътищата става ясно, че понятието "без разрешение" включва както случаите на движение на извънгабаритни, вкл. тежки ППС без документ за заплатена дължима такса, когато попадат в допустимите извънгабаритни норми по чл. 14, ал. 3, във връзка с чл. 8, ал. 5 от Наредбата, така и движението на извънгабаритни ППС без издадено разрешително в останалите случаи.

В разглеждания казус се установява, че към момента на проверката, касаторът е осъществявал движение с тежко ППС без за това да има издадено разрешение и без да е заплатена дължимата пътна такса. Именно като водач на моторното превозно средство, който непосредствено извършва дейността по движение на тежкия товарен автомобил без надлежно издадено разрешение, касаторът е извършил нарушението. Той е физическото лице, извършител на нарушението по смисъла на чл.53, ал.1 от ЗП. За превозвача е задължението да осигури разрешителното, но за водача тежи задължението да осъществи превоза при спазване на изискванията на закона, включително да разполага с издадено разрешително. Неизпълнението на това задължение от страна на водача обуславя отговорността му по чл.53, ал.1 от ЗП.

Предвид гореизложеното, настоящият състав не споделя оплакването за неправилна квалификация на нарушението, както и че касаторът не е извършил същото. Не се споделя и оплакването, че приложимата административнонаказателна разпоредба, кореспондираща на установените в случая съставомерни факти е тази на чл.177, ал.3, от ЗДвП, предвиждаща налагане на административно наказание глоба в размер от 500 до 3000 лв. на водач, който, без да спазва установения за това ред управлява пътно превозно средство с размери, маса или натоварване на ос, които надвишават нормите, определени от министъра на регионалното развитие и благоустройството. Тази норма е приложима в случаите, когато не е спазено изискването, въведено в чл.139, ал.1, т. 2 от ЗДвП, движещите се по пътя ППС да бъдат с размери, маса и натоварване на ос, които не надвишават нормите, установени от министъра на регионалното развитие и благоустройството, и с товари, които не представляват опасност за участниците в

движението като се препраща към приетата на основание чл.139, ал.3 от ЗДвП Наредба № 11/03.07.2001 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството. Нарушение по чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП ще бъде налице, респ. ще се реализира отговорност по чл.177, ал. 3 от ЗДвП, когато е нарушена някоя от разпоредбите на Наредба № 11/03.07.2001 г. Настоящият случай не е такъв, тъй като е налице нарушаване на формулирана в закона забрана – чл.26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП.

Наред с горното, наказващият орган правилно е издирил и приложил санкционната правна норма. Неспазването на въведената в чл. 26, ал. 2, т. 1 б. "а" забрана представлява административно нарушение по чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП, предвиждащ налагане на наказание глоба от 1000 до 5000 лв. за физическо лице, което извършва дейност движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари (дейност от специалното ползване на пътищата по смисъла на §1, т. 8 от ДР на ЗП) без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя.

Касационната инстанция споделя мотивите на районния съд за правилна индивидуализация на наложеното наказание от страна на АНО, както и за неприложимост в случая на чл.28 ЗАНН.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън визираните в касационните жалби, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и предвид разпоредбата на чл. 64д, ал. 3 ЗАНН ответникът, чийто процесуален представител е направил своевременно искане за присъждане на такива, има право на разноски. Предвид това касаторът следва да бъде осъден да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 80 лева, определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения касационната инстанция приема, че решението на въззивния съд е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд-София-град, XVIII-ти касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3682/31.07.2023г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 130-ти състав, постановено по нахд № 3562/2023г.

ОСЪЖДА М. Г. П. да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ сумата от 80лв. разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

